

[Diderichsen.]

minister er opmærksom på og billiger denne tilsidesættelse og som følge deraf i forbindelse med en forestående udstedelse af en ny anordning om konfirmation vil foreslå en ændring af menighedsrådslovens § 23, d. v. s. fratage rådene deres ret til at træffe beslutning om efterårskonfirmationens afholdelse.

Mit spørgsmål er særlig aktuelt derved, at den nævnte forlængede dispensationsordning udløber den 16. juni 1966, altså om ca. 8 måneder, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister: hvad vil der så ske?

Kirkeministeren (Bodil Koch): Det ærede medlems spørgsmål står netop i forbindelse med disse såkaldte forlydender, meddelelser hist og her, om, hvad der eventuelt skal ske, og som jo altså 5 århusianske præster er blevet bekymrede over og er gået imod.

Jeg kan straks sige, at jeg har ikke — og jeg har heller ikke haft — overvejelser i retning af at indskrænke menighedsrådenes bemyndigelse, men som man ved, er der af kirkeministeriet nedsat en strukturkommission, hvor jo mangfoldige sider af de kirkelige ordninger tages op til overvejelse, derunder også i et underudvalg 6 spørgsmålet om undervisning og også om konfirmationsundervisning. Spørgsmålet vedrørende konfirmationsforberedelsen har ikke været behandlet i selve kommissionen, og et underudvalg skal beskæftige sig med den, men jeg har forstået på dette underudvalgs formand, pastor Carl Trock, som jo også har givet udtryk for det i præsteforeningens blad, at der ikke har været noget fremme, der kunne begrunde de 5 århusianske præsters ængstelse. Det ærede medlem nævnte jo selv, at menighedsrådenes bemyndigelse på dette område er lovfæstet, og selv om der har været givet fra ministeriet en vis dispensationsordning, så er det ikke inden for ministeriets bemyndigelse at dispensere fra loven.

Hvad der senere vil ske, kan jo ikke siges, men jeg vil gerne slutte disse få bemærkninger med at sige, at mit principielle synspunkt er, at menighedsrådenes bemyndigelse skal udvides mest muligt, både hvad angår den rent økonomiske rammeordning og også deres såkaldte åndelige bemyn-

digelse. Det er mit absolut principielle sigte, og jeg tror, at det er nødvendigt, hvis vi skal bevare en ærlig folkekirkelig ordning.

Diderichsen: Jeg vil gerne takke ministeren for det sidste tilsagn og vil meget stærkt slutte mig til det synspunkt, at en kommende revision må så vidt muligt udbygge de lokale menighedsråds bemyndigelse til at træffe afgørelse i den slags sager.

Med hensyn til spørgsmålet om efterårskonfirmation ville det interessere mig, om den højtærede minister kunne sige supplerende noget om den fremgangsmåde, der har været anvendt i Viborg stift og i Århus stift, eller de synspunkter, som biskoppen i Århus stift har gjort gældende i denne meddelelse fra biskoppen i Meddelelser fra Århus stift, som jeg nævnede før. Det forekommer mig jo rigtignok, at biskopperne her dog har tiltaget sig en myndighed, som kommer i konflikt med menighedslovens § 23.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg er selvsagt ikke i stand til at gøre rede for, hvordan disse sager har været behandlet i Århus stift, men jeg kan da sige så meget, at dér, hvor et menighedsråd kender sin lovlige ret, kan det naturligvis ikke røres, hvis det går aktivt ind i debatten og tager beslutning om disse spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om licitation m. v.

(Lovforslaget (nr. 31) findes i tillæg A. sp. 477, fremsættelsen i tidenden sp. 53).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: Under hensyn til, at det foreliggende lovforslag er en genfremsættelse, og at det allerede såvel her i det høje ting som i et folketingsudvalg har været genstand for indgående drøftelser, skal jeg indskrænke mig til at anbefale lovforslaget til fortsat udvalgsbehandling.

Kristen Østergaard: Da mit partis ordfører i licitationssager, det ærede medlem hr. Guldberg, er blevet syg, skal jeg i hans sted knytte nogle få bemærkninger til det fremsatte lovforslag. Da det, som den foregående ærede ordfører sagde, drejer sig om et genfremsat lovforslag, finder jeg ingen grund til at gentage venstres hovedsynspunkter og principielle stilling til lovforslagets problemer; jeg skal blot herom henvise til det, vor ordfører sagde ved forslagets første behandling i fjor.

Venstre er interesseret i, at vi får en god, en tidssvarende og en konkurrencebefordrende licitationslov, og derfor kan jeg på venstres vegne give tilsagn om fortsat grundig udvalgsbehandling.

Poul Schlüter: Under første behandling af det forslag til lov om licitation, som den højtærede handelsminister fremsatte i forrige folketingsår, havde jeg lejlighed til på mit partis vegne at fremsætte en del detaljerede bemærkninger både om hele baggrunden for denne nye lovgivning og om lovforslagets enkelte bestemmelser. Det forslag, som nu er til behandling, er i ét og alt identisk med den tekst, som ministeren forelagde i fjor. Jeg ville anse det for at være malplaceret og et misbrug af det høje tings tid og tålmodighed, dersom jeg eller andre ordførere i dag repeterede de synspunkter, som blev fremsat sidste år, hvorfor jeg tillader mig at henvise til min udførlige ordførertale i fjor.

I sin fremsættelse sidste år lagde den højtærede minister ikke skjul på, at han i virkeligheden ikke havde megen sympati for det forslag, han selv fremsatte. Ministeren åbenbarede, at han egentlig helst ville have fremsat et lovforslag, som var i overensstemmelse med opfattelsen hos et meget lille mindretal i den licitationskommission, der afgav betænkning i 1962. Alligevel ledsagede den højtærede minister det forslag, som han altså ikke selv var særlig begejstret for, med den klassiske anbefaling: „til velvillig behandling her i folketinget“. Den politiske personlighedsspaltning, som den højtærede minister således dengang gjorde sig til frivilligt offer for, ser nu ud til at være blevet en permanent tilstand. Den højtærede handelsminister har nu for anden gang fremsat det forslag,

han ikke selv er særlig glad for, og han har atter givet det sin anbefaling. Men denne gang bør folketinget tage ministeren på ordet.

I alt væsentligt markerer lovforslaget en modernisering af licitationsbegrebet, som såvel bygherrer som håndværkere og entreprenører er vel tjent med. Navnlig på to hovedområder er lovforslaget et fremskridt. Efter forslaget forbydes enhver form for forhåndsregulering mellem dem, som deltager i en licitation; denne bestemmelse vil tjene til at skabe mere betryggende konkurrenceforhold, og den vil udrydde megen mistillid, som med rette eller med urette har eksisteret over for det nuværende licitationsbegreb. Den anden bestemmelse, som er en afgørende nydannelse, er bestemmelsen om, at aftaler om udskydning af for lave bud kun skal kunne godkendes, dersom budet ikke giver dækning for arbejdsløn, materialer og en bruttoavance, der er så stor, at den bydende har en rimelig økonomisk interesse i at overtage arbejdet. Med denne regel vil der være sat langt snævrere grænser for udskydning af tilbud end dem, som nu gælder.

På enkelte områder mener vi i mit parti stadig, at lovforslaget kunne være affattet bedre. Vi kan ikke erkende, at der er fremført særlig vægtige grunde til, at begrebet leverancer skal medtages under loven. Vi kan heller ikke se, at det skulle være umuligt at administrere den nye lov uden støtte fra det licitationsråd, som foreslås oprettet med lovforslagets § 9. Vi har i forvejen en sand velsignelse af råd, nævn og kommissioner her i landet, og den slags tingester skal man ikke sætte i værk, hvis man ikke er helt og aldeles overbevist om deres nytte og uundværlighed. Gad vidst, om der nogen sinde er nogen af dem, som er blevet afskaffet igen. Findes der mon ministre, der tænker over, om det hundredtal af udvalg og råd, som vi er beriget med, og som ofte er skabt for årtier siden, stadig tjener noget som helst fornuftigt formål?

Forud for fremsættelsen af lovforslaget ligger et 7-årigt særdeles grundigt kommissionsarbejde. Man begyndte i 1955, og før 1966 er lovforslaget vel ikke gennemført her i folketinget. Det folketingsudvalg, som sidste år behandlede lovforslaget, afholdt i alt 6 møder. De var ikke langvarige, og

[Poul Schlüter.]

flere af dem var af ganske formel karakter; denne præstation var oprigtig talt ikke imponerende. Efter min opfattelse skylder man de erhverv, som berøres vitalt af dette vidtrækkende lovgivningsarbejde, at få arbejdet gjort færdigt, således at byggebranchen kan tage fat på at indrette sine forhold efter de nye regler og komme ud af den uvished, som altid foreligger, så længe — ofte alt for længe — et lovforslag er til behandling her i tinget. Jeg udtrykker derfor håbet om, at vi nu kan få en hurtig og veltilrettelagt udvalgsbehandling.

Den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Niels Mørk, fremsatte ved lovforslagets behandling sidste år en række meget kritiske bemærkninger om den nugældende licitationsordning, og det ærede medlem belyste med en række tal, at efter hans opfattelse kostede denne ordning bygherrerne formidable beløb i fordyrelse af entrepriserne, fordi konkurrencen ikke var effektiv nok. Det ærede medlem skildrede malende, at denne situation betød en meget væsentlig og unødvendig stigning i lejeniveaueet i nybyggeriet. Jeg håber, det ærede medlem vil erkende, at i samme udstrækning, han måtte have ret i, at den gamle ordning er fordyrende i forhold til lovforslagets regler, bærer han og hans parti et hovedansvar for, at den gamle licitationsform har kunnet leve i endnu et år.

Som sidst kan jeg tilsige mit partis bistand til en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget.

Axel Sørensen: Det foreliggende lovforslag er en genfremsættelse af det forslag, som var til behandling i sidste folketings-samling, og som udvalget dengang ikke nåede til ende med. Vi inden for det radikale venstre vil meget gerne være med til at yde et bidrag til fremme af en lovgivning om en sund licitationsform, der kan løse noget af den bundethed, der også hersker inden for organisationerne. En form, hvorefter overtagelse af arbejdets udførelse sker efter tilbud eller licitation, og som borger for kvalitet af arbejde og leverancer i en sund konkurrence, må også i vor tid betragtes som en betingelse og en nødvendighed for, at systemet ikke kommer til at

virke prisfordyrende for investeringer og byggeri. Over for dette princip har den nugældende forhåndsregulering været et modstykke, idet den har virket meget prisfordyrende på alle licitationstilbud. Af den grund er det på tide, at der nu snart gennemføres en lov, der forbyder forhåndsregulering.

De gældende regler om licitation er blevet kritiseret stærkt og vel også med rette, og derfor må det blive folketingets opgave at skabe en sådan licitationslovgivning, at denne modstand bliver fjernet, men jeg tror ikke, man skal opstille nye besværligheder i form af flere bestemmelser, for så får man jo næppe det frem, som er tilstrevet, nemlig det rette pristilbud under de rigtige konkurrencevilkår. Man må drage omsorg for, at udbudsmaterialet fra bygherren skal fremkomme i form af klare tegninger og dertil knyttede lige så klare beskrivelser. Det bevirker, at der undgås fejlregninger i tilbuddet, og jeg tror, at det foruden en billiggørelse af byggeomkostningerne vil give entreprenører og håndværkere mulighed for rimeligt arbejdsvederlag, foruden at dækning af slitage på det tekniske materiel, der stilles til rådighed, vil være sikret.

I øvrigt vil jeg gerne med hensyn til enkeltheder henvise til min udtalelse ved lovforslagets første behandling i sidste folketings-samling. Efter udtalelserne fra bl. a. den højtærede minister og hans partis ordfører dengang må man have lov til at tro, at der er store muligheder for i det kommende udvalg at få tilslutning til retningslinjer for en liberal licitationslov, og fra det radikale venstres side vil vi gerne yde et positivt bidrag i så henseende.

Arne Larsen: Den højtærede minister har, som det var ventet, genfremsat sit forslag til lov om licitation. Vi behandlede lovforslaget første gang i december sidste år, nåede ikke at få det færdigt i udvalget, men jeg vil tro og håbe, at vi på grundlag af det arbejde, der er udført, i god tid vil kunne få forslaget færdigt, så loven kan træde i kraft som foreslået 1. juli 1966.

Den højtærede ministers forslag bygger jo på licitationskommissionens flertalsforslag, og måske bliver det også dette forslag, der gennemføres. Men ved første behand-

[Arne Larsen.]

ling sidste år kunne det jo konstateres, at der hos flere af ordførerne som hos den højtærede minister var en stemning for at gennemføre en licitationslov, der helt udelukkede konkurrencebegrænsende bestemmelser.

Jeg vil i dag som dengang erklære mig som tilhænger af dette princip, som i kommissionen dog kun havde et mindretal bag sig, men dette mindretal i kommissionen kan måske blive til et flertal her i folketinget, og det synes jeg ville være meget at foretrække. Jeg bemærkede, at det ærede medlem hr. Rimstad også foretrak, at der blev fremsat et lovforslag, der hvilede på de synspunkter, som mindretallet i licitationskommissionen har fremsat. Så kan vi måske, såfremt regeringspartiet da vil det, få et flertal for disse principper her i det høje ting, idet også det ærede medlem hr. Niels Mørk ved sidste førstebehandling erklærede, at hans parti ville være meget lydhørt og meget åbent for at gå endnu videre, end lovforslaget giver udtryk for, ad den vej, der fører til helt fri konkurrence på dette økonomisk så betydningsfulde område. Jeg deler som sagt helt disse ærede ordføreres synspunkter og vil ligeledes være meget lydhør over for sådanne muligheder, hvis de under udvalgsarbejdet skulle vise sig at være realistiske.

Jeg skal ikke fordybe mig i lovforslagets enkeltheder og angående mine principielle betragtninger henviser til, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen af lovforslaget i december 1964, men dog komme med nogle enkelte bemærkninger.

Lovforslagets vigtigste bestemmelse er den, at forudgående regulering af tilbud bliver forbudt. Kan denne bestemmelse håndhæves, tror jeg, at meget vil være opnået til gavn for samfundet som helhed, og især tror jeg, at det kan få betydning for boligbyggeriet og blive medvirkende til en hårdt tiltrængt billiggørelse af dette. I bestræbelserne for at opnå dette høje mål må alt tages med, alle muligheder udnyttes, og jeg tror, at det fremsatte lovforslag kan få en vis indflydelse på byggeriets omkostningsniveau. Såfremt vi kunne få denne bestemmelse om forbud mod forhåndsregulering ledsaget af en bestemmelse om, at udskydning eller tilbagetrækning af

afgivne licitationsbud ej heller kunne bringes i anvendelse på nogle ganske få og klart definerede undtagelser nær, tror jeg, at vi kunne få den helt ideelle lovgivning på dette område.

Lovforslagets § 4, der omhandler udskydningsreglerne, burde affattes klarere, og der burde efter mit skøn gives ganske konkrete bestemmelser for, i hvilke tilfælde udskydning eller tilbagetrækning af tilbud kunne finde sted.

Der er jo talt en del om illoyale tilbud og tilbud med åbenbare regnefejl. Hvad de første angår tror jeg ikke, at dette begreb i dag overhovedet har nogen som helst betydning med den aktivitet og beskæftigelsessituation, vi befinder os i. Man kan efter min opfattelse se helt bort fra dette begreb. Hvad det andet problem angår, tilbud med åbenbare regnefejl, kan et sådant problem måske opstå, et udbydningsgrundlag kan være misforstået o. s. v. Der er arbejdet meget på at gøre udbydningsgrundlagene så klare og detaljerede som muligt, men alligevel bør man måske have en sikkerhedsventil på dette område, i dette tilfælde en regel om udskydning eller tilbagetrækning, men som sagt, efter min opfattelse klart og tydeligt defineret.

I øvrigt er jeg tilhænger af de synspunkter, som er kommet til udtryk i den henvendelse, som folketingsudvalget i sidste samling fik fra byggefagenes kooperative landssammenslutning, og som jo gik ud på, at konkurrencemomentet burde slå endnu tydeligere igennem i lovforslaget; jeg håber, at disse synspunkter vil finde støtte også hos andre partier her i salen.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til lovforslaget og tilsige min støtte til, at vi befrier lovforslaget for de tilbageblevne konkurrencebegrænsende bestemmelser.

Rimstad: Da det er anden gang inden for et år, at vi giver det samme forslag til lov om licitation en førstebehandling her i tinget, skal jeg denne gang nøjes med at henviser til de principielle overvejelser, jeg for et år siden gjorde gældende på mit partis vegne, idet jeg dog mener det rigtigt ganske kort at trække synspunkterne op.

Inden for mit parti er vi tilhængere af den størst mulige liberalisering inden for

[Rimstad.]

handel, omsætning og produktion. Hvis vi derfor skal have en lov om licitation — og det skal vi altså — må følgende betingelser være opfyldt for, at vi kan støtte ministerens forslag til en sådan lov. For det første må der ikke kunne foretages udskydelser mellem de indkomne tilbud, hverken af de bydende eller af deres organisationer; i offentlige licitationer bør bygherre eller køber kunne udskyde bud, men i bundne licitationer bør de være tvunget til at acceptere det billigste bud. For det andet: en bygherre eller køber bør altid med given skriftlig begrundelse have ret til at kassere en licitation og skal efter en kassation ikke være bundet af et eller andet nærmere fastsat tidsrum, før ny licitation kan afholdes. For det tredje: når en bydende over for bygherren eller køberen har tilkendegivet sin hensigt at ville deltage i en indbudt licitation, altså en bunden licitation, må vedkommende ikke ved tilbudsåbningen gøre denne betinget af, at andre bydendes bud ikke åbnes. Kun hvis disse andre betingelser opfyldes fuldt ud, kan man tale om en fri konkurrence, og fri konkurrence er bl. a. en betingelse for, at man kan opnå reduktioner i vore alt for høje byggepriser.

Det er i øvrigt vor opfattelse, at der her i tinget vil kunne skabes et flertal for at indføre den fri konkurrence i byggeriet, hvilket heller ikke forekommer mærkeligt, fordi den gennem den gældende monopollovgivning allerede er indført i alle andre produktionssektorer i vort samfund og oven i købet under vilkår, som er betydeligt strengere end de førnævnte af os opstillede andre betingelser.

En fabrikant kan således efter de gældende bestemmelser ikke nægte levering af sine produkter til detailhandel eller købersammenslutninger. Der er næppe nogen, der ville drømme om at give en håndværker leveringspåbud, og det fremdragne eksempel viser altså, at selv om de af os opstillede

betingelser kræves opfyldt, er en håndværker dog i sammenligning med en fabrikant langt friere stillet.

Den højtærede handelsminister bør således ingen betænkeligheder have ved at indføre den frie konkurrence i byggefagene. Den vil give os betydelig reducerede byggepriser, hvilket godt kan være tiltrængt med det høje renteniveau, vi har i dag. Den vil reducere byggetiden, hvilket vil blive hilst med glæde på grund af arbejdskraftmangelen, og endelig vil den frie konkurrence skabe langt bedre byggepladsatmosfære, hvad der ganske afgjort er brug for i dag.

Niels Westerby: Forslaget til en ny licitationslov har jo stor betydning for omkostningerne i nybyggeriet; derfor er det jo et forslag, som må interessere enhver i det høje ting netop i en tid, hvor omkostningerne i nybyggeriet bliver så høje, som de er.

Det lovforslag, den højtærede minister har fremsat, ligner jo det forslag, der blev fremsat i sidste samling, og det bygger på et 7-årigt kommissionsarbejde. Kommissionen afgav en flertals- og en mindretalsbetænkning; flertalsbetænkningen har dannet grundlag for den højtærede ministers lovforslag. Vi fra liberalt centrum påskønner den liberalisering, den friere konkurrence, som det af ministeren fremsatte lovforslag tilsigter. Men jeg må i samme åndedrag sige, at i mange henseender er den mindretalsbetænkning, der foreligger fra kommissionen, mere vidtgående med hensyn til at fremme den frie konkurrence.

Liberalt centrum vil meget gerne gå ind i en forhandling om lovforslaget og skubbe på, så kraftigt vi overhovedet kan, for at skabe den størst mulige frie konkurrence inden for byggeområdet. Vi tror, det er meget vigtigt at gøre dette, og vi vil gerne arbejde aktivt herfor. Liberalt centrum forbeholder sig at stille ændringsforslag ved anden behandling og forbeholder sig eventuelt at fremsætte selvstændigt

[Niels Westerby.]

lovforslag, idet vi anser det for uhyre vigtigt, at der bliver indført frie konkurrenceforhold på byggeområdet.

I det hele taget forekommer det mig, at tingene er stillet noget på hovedet under denne debat. De såkaldte socialistiske partier, socialdemokratiet og SF, er meget mere optaget af at skabe fri konkurrence, end man normalt må forvente af folk af en socialistisk observans, medens der måske i højere grad kan gøre sig en vis tilbageholdenhed gældende for partier, der normalt plejer at sige, at de er yderst liberale.

I denne sag agter liberalt centrum at være konsekvent og slet ikke skele til, hvad andre siger eller mener, eller hvem man kan komme til at samarbejde med. Vi vil prøve at arbejde på at skabe den størst mulige frihed på byggeområdet til gavn både for dem, der bygger, og for dem, der skal bo i nybyggeriet.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Jeg kan takke samtlige ordførere for den tilslutning, som lovforslaget har fået. Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå ind i en debat om de spørgsmål, der er rejst; men jeg vil gerne understrege det generelle i mit synspunkt, at hvis der i udvalget kan opnås flertal for en yderligere liberalisering af denne lov, så vil jeg ikke stille mig hindrende i vejen; mit parti vil tilslutte sig det. I øvrigt vil vi vente og se, hvad der kommer ud af udvalgsarbejdet. Om så det ærede medlem hr. Poul Schlüter kan følge os i denne yderligere liberalisering, så hans standpunkt på den måde kan komme i overensstemmelse med det, hans parti siger i annoncer om dette spørgsmål, vil blive interessant at se.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Niels Mørk: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om oprettelse af en centralinstitution for forsorgscentret for Fyn m. v.

(Lovforslaget (nr. 1) findes i tillæg A. sp. 25, fremsættelsen i tidenden sp. 44).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kaj Rasmussen: Det er min fornemmelse, at det er i overensstemmelse med befolkningen på Fyn, når jeg indleder denne førstebehandling af lovforslaget om oprettelse af en centralinstitution for forsorgscentret for Fyn m. v. med at takke den højtærede socialminister for lovforslaget.

Lovforslagets tekst fylder jo ikke mere end 8 linjer, og det er jo ikke meget. Til gengæld er der vidtrækkende perspektiv i bemærkningerne og ikke mindst i den betænkning, som det af bestyrelsen for statens åndssvageforsorg nedsatte planlægningsudvalg for Fyn har afgivet. Det er da også denne betænkning, der er lovforslagets udgangspunkt, og studiet af den er jo ganske interessant. Det forholder sig nok sådan, at mange medborgere ikke mener, åndssvageforsorgsarbejdet er noget, der kommer dem ved. I denne forbindelse vil jeg gerne erindre om en begivenhed, der kan stå som en slags bevisførelse for det forkerte i argumentationen om, at åndssvageforsorgen ikke er noget, der kommer os ved. Ved indvielsen af en institution i nær tilknytning til forsorgsarbejdet kunne alle 3 officielle talere fortælle, at der i deres nærmeste kreds var medborgere, som havde behov for det omsorgsarbejde, vi i det danske samfund lægger så stor vægt på, og som vi må være villige til at yde noget mere til.

På Fyn har man gennem årene følt, at landsdelen, der geografisk er en enhed, ikke blev tilgodeset i tilstrækkeligt omfang på dette betydningsfulde område. Ingen af de — det skal indrømmes — forholdsvis mange institutioner, vi har, er fra starten bygget til formålet. Fyn har faktisk aldrig haft en forsorg alene beregnet på dette område. Fyn har dog ca. 450.000 indbyggere, og selv om vi hverken på Fyn eller i landet i øvrigt har en helt nøjagtig opgørelse over